

tidsskrift for digte og kortprosa

Slagtryk

maj 2014

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 4 - 2014

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Joachim Lykke Andersen og Eva Obelitz Rode.

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Gitte Allermann Kjær, Anne Katrine Bagai, Emilie Bessing, Frederik Godsk, Frans Emil Holland, Christian de Groot-Poulsen, Anna Klahn, Hans Lind, Siekfred Mars, Siw Ranis, Silas Toft og Marie Louise Tüxen.

Udgiver

Kronstork

ISSN

1904-8165

Forside

My Buemann

Opsætning

Erik Scherz Andersen

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:

<http://www.slagtryk.dk/category/14-05/>

Emilie Bessing

Kære. Mit humør begynder hele tiden i udmattelsen. Et menneske kan være så tamt og vammelt. Varmt i nakken. Jeg vil så meget. Jeg har lyst til at male mine håndflader blå igen, stå i et shoppingcenter og holde på hinandens hofter igen. Alt havde været nemmere, hvis mønstrene i det ristede toastbrød havde skænket os de åbenbaringer. Vi må indrømme, at vi blev skuffede, Sebastian og jeg. Vi lå på sofaen i formiddags med vores tømmermændstunger og prøvede at regne ud, hvorfor så mange mennesker var gået forbi os i nat, som om de vidste noget, vi havde brug for at vide. Så gik jeg ud og shoppede pastelfarvede Madonnafigurer og drømmefangere. Jeg savner at stå i bowlinghallen ved pointtavlen og tale om intet særligt, udrette intet særligt. Gøre os umage for, ikke at glide i de tofarvede sko, mens vi smuglede dem ud af hallen, ud på parkeringspladsen. Jeg savner rystelserne fra toget, der kørte under broen under os. Det skulle til Sverige. Vi skulle videre, vi skulle ikke sove. Godt. Status er, at dagene afløser hinanden som buschaufførerne på Fredrik Bajers plads. Status er, at øjnene stadig tør være uhøflige. Status er, at søstrene giver mig lyst til at tale om noget interessant, når de er i nærheden med deres familieintriger, deres hjulbenede skridt, deres computertasker. Hele eftermiddagen har jeg haft følelsen af at have et smukt efterår siddende i nakken. Underboen kaster en bold til sin datter nede i gården. Solen æder sig længere ned ad facaderne. Jeg får lyst til at lave en film. Hovedpersonerne skulle være en nekrologskribent og en meteorolog, de skulle mødes tilfældigt på et posthus og blive enige om, at det er folk som dem, der får verden til at fremstå tryk og håbefuldt for andre mennesker. De ville stå på et posthus og føle sig som usynlige helte. Senere ville de sidde ved hver deres køkkenbord og spise millionbøf. Jeg drømte, at Ida var syg, og jeg var syg, og det var den samme sygdom vi havde, vi stod og så hinanden i øjnene og kunne ikke synke. Vi var et offentligt sted med mange mennesker. Jeg læser, at kaffe mindsker risiko for selvmord, jeg læser noget om Great Barrier Reef. Jeg er rastløs. Følelsen af at vende tilbage til noget og kassere det, vende tilbage, kassere. Jeg kommer i tanke om modernmærket på dit skulderblad, mens jeg sidder på toilettet. Vi er til koncert på en bar. Selv dem, der ikke sveder synligt, klager over at svede som svin. Selv dem, der kan lide bandet trækker ud i gården. Vi taler om, at den egentlige grund til at drikke cola må være, at det giver en lov til at colabøvse. Du siger: at få sin vilje er en måde at holde balancen på. Senere siger en kvinde: man bliver en anden, når man ikke sover. Vi cykler hjem, det bliver tidligt, du krænger T-shirten over hovedet med ryggen til mig.

Silas Toft

gode vaner for enormt produktive forfattere

denne tekst skal falde som et brusebad
denne tekst skal forholde sig til byens fabrikker
og træde i stedet
for at gnubbe sit ansigt menneskeligt mod aalborgs himmel

jeg trækker ik ud i toilettet hver gang længere det er for at spare på vandet
har været alene hjemme længe

jeg skal lave min ungdoms værk

kommer aldrig til at skrive en roman
stirrer længe ud i luften jeg tisser med vilje på min fod i badet og tænker ok den
slags grænseoverskridelse
jeg er alene hjemme og ingen af cigaretterne har smagt af noget i dag
det er rastløshedens løshed

tænker jeg er wasted like a white boy at the top of my lungs
tænker jeg er wasted som et brusebad
bruger tre gange så meget sæbe som nødvendigt og tæller hvor længe mit ansigt
kan udholde det varme vand

jeg skal lave min ungdoms værk
i den her unikke skandinaviske depression

jeg vil skrive om løsheden og privilegiet i aldrig helt at blive fortabt af systemet
jeg vil skrive om at jeg er hovedperson i et stykke fiktion
en afpillet flamingo i en zoo
som verslinjer af alt for forskellige længder

kommer jeg nogensinde til at prøve heroin
når jeg at overnatte på skolen i en kæmpe heroin hangover og om morgenen
møde til undervisning alligevel og sådan deltage i min ungdoms værk
kommer jeg nogensinde i det selskab jeg vil af ukontrolleret dialog
og der ødelægge mig selv tilstrækkeligt som jeg skal

vil det nogensinde lykkes mig at skrive noget der ik kun vil forfine
kan dialogen nogensinde nå en gudestemme i en ensrettet bevægelse
og hvad vejer en panodiltablet

inden jeg dør skal jeg lave min ungdoms værk

hilsner til institutioner

måne du lysende onkel
skyd mig op til dig
jeg er melankolsk nu
forfør mig
som det flotte plastikbånd der spændt
mellem to trafikkegler på gaden
vajer sexet med sin virrende hilsen
åh måne og bånd
jeg tænker på jer på
samme måde
fra tredje sal med samme distance
hvordan føles I kan man stadig
sove udenfor umotiveret
på gaden sammen med jer
jeg vil vide det med samme interesse
som jeg vil vide om der er juice i køleskabet
til i morgen som jeg håber
eller at solen står op hver dag
kan man kræve dét al din pligtskyldighed sol
er det noget man får du gir
januar er det givet vinteren går
igennem sig selv og går over
jeg vil ha den solopgang
er træt af tiden som institution at alle går rundt
i deres krop og ligner enorme templer
skilter med deres nedbrydelighed
tror du jeg kan forholde mig til
at min mor skal dø at hun engang var på min alder
at hendes kærlighed er blød
at hun blir svag engang
at man skal passe sig som en ting når man blir gammel
eller politik at skulle skutte sig hele tiden
som hele christiansborg
Holger K Nielsen hvorfor tænker jeg
at de sten også er mine at jeg har givet dem engang
at jeg har aktier i det

har jo ik
givet noget til dét
har heller ik noget at give til det nu
hader du osse de fællesskaber hvor nogen blir udenfor
fordi de har for lidt gør du og tør du basere din politik på dét
har du nok til det er du op for den udfordring
KOM AN MÅNE KOM AN HOLGER K
JEG ER NOK
OG DEN SØVN JEG FÅR OM LIDT
JEG TAGER DEN
SKAL LÆGGE HELE VERDEN
I SENG
DEN SKAL LÆGGE HELE VERDEN I SENG
JEG VIL SOVE
NOK FOR ALLE I VERDEN
VIL RAMLE AL SORG UD AT
JEG ER DØD TIL JEG VÅGNER
SÅ AL SORG VIL RAMLE UD VIL
RAMLES UD
tror ik vi alle dør en gang imellem
gør du måne
tror du gør
du tar fejl
du gør
tror på at tidspunktet mellem nat og morgen smager metallisk af grøn
plastikbåndet smager af hav af salt af
det som rengøringsbilerne vel smager af på gaden
før man sover
den appelsinjuice man glæder sig til at vågne til

Siw Ranis

En engelsk pige på fortovet i 1974.

En engelsk pige på fortovet i 1974. Vi ved ikke hvor hun er på vej hen. Himlen er dyb, man kunne blive væk.

*

En kenyansk mand med to børn og et flute. Solen steger overfladen. På håndryggen er der små pigmentforandringer. En æske uden låg er placeret foran gaffelen. En ring af ben i en æske. "Vi bliver gift, så flytter jeg". Da drengen dør, må hun tage hjem. En nat. Pust på et sår, kun midlertidigt. Og aldrig nogensinde tilbage. Besøger, forfører, bortfører i kærlighedens navn anno 1999. På dine præmisser skal vi finde solen. En høj hvid kvinde der aldrig kan blive stedfortræder i Kenya. "Det andet dør, hvis du kigger på ham". Solen gik ned den aften. Spådommen frarådede det. I grød vi ser. Gamle siger at hvid farver navlestrengen. Udtørret sø på en gårdsplads i vest.

*

En lille tiggerpige på en perron i dagslys. Samler sten og mad. Gemmer noget i hulrummet bag tungen. Piller i skrællen, skræller af og ned. "Lille sorte pige". Skrattende hjul, rungende stemmer i vinteren. Fisk på væggen, ud herfra, UD. Tusindvis af prikker på ryggen. Ved flisevæggen står hun og ser ud gennem en sprække. Hav og en gammel dame, der ligner hendes rumænske mormor. Ribben er lavet af kalk, rækker ud, på en skinne skal man ikke finde blod. En lille klat i bunden over himmelhvælvingen. Skælvende, udsultet, katten er en mærkelig ting fra en rig familie.

*

På kastanjetræet hænger hun et kort. Libanesiske sprogvaner. "Finder dig i Libanesien". At fryse er at mærke sin egen krop, som dengang i Rusland, som inden krigen og vanvidet og de vågne nætter. Sukker, ler, græder. Ustabil, sammenfaldende. Han var med, da hun flygtede. Kurven efterladt før solen blændede. I en uendelighed. Tulipanen havde en rød plamage i bunden i altankasserne på tagetagen, som hendes rødmen. Modernælkserstatning, barnet. Himlen trykker mennesker flade og endimensionelle. Et blink er et hul i

himlen. Troværdighed. Tys ikke på barnet i kurven, det sover. Shhh, den mor græder.

*

Kolapser på gulvet over kirketjeneren. Kigger op, ned, et kor vender sig. "Hun er vågen". Orglet spiller i baggrunden. Vi hører kun præstens prædiken, når vi læser med. "I nærhed suger jeg nektar". Hvid hals mod sort, knapper på række. Ved et badefad øser vi troen op i kopper. Hælder ud, hælder ned. Inde bag det blege ansigt er en lille velformet knude. Søndag gentager sig som en ting, der ikke ændrer form. De bader hende i sukker og taler indtrængende. Synger videre under altergangen mens lammet er der. Brød. Det er ikke en præstation. Vi klapper ikke. De små kunne man nive i kinderne, så var de ikke så fine længere. Hun rejser sig, før salmenummeret bliver skiftet ud. "Er du okay". Landskabet er en gammel mosaik. Hvis du bliver nervøs må du fokusere på en sten i baggrunden. Bænke på rækker, luften kommer ovenfra. Synker.

*

En russisk klaverspillerinde i en bil i Moskva. Året er 1993 og hun er på vej til konservatoriet. To mænd på fortovet med kufferter får lov at køre med, den ene løfter hatten, hun har smukke hænder. "Du burde være blevet guide". De taler dansk. De skilles i lufthavnen. Hun spiller. Om vinteren tager hun til Danmark for at finde ham. De elsker i en hytte i Malmø, laver børn, føder børn. Hendes forældre er to visne skud i sandet under Peterskirken. "Spil som jeg hørte dig spille dengang på scenen under lampen, spil alt det jeg så i dit ansigt, de øjne." I hårgrænsen er der sår. Små flydende søer i hovedbunden, som noget snavset, som et slumkvarter. Hun sætter det op om aftenen. Alle de evner og så bare underviser.

*

Han beundrer hende i efteråret. Alle de nætter han delte ud af. De lever sammen i 25 år. "Hun må være naiv". I de første år betød det ikke noget. Hvis man ikke er tiltrukket. Elskede. Over sofaen, når de sad sammen opad den østvendte. I rosenrankerne skrumper havet ind. De var et godt match. En nonne mod en nymfoman. Bladene har grene tegnet på sig. Gule grene under sålerne i september på grus. Og det var alligevel altid dem, ligesom elfenben.

Jeg var stadig barn, selvom jeg var 20 år.

Jeg var stadig barn, selvom jeg var 20 år. Underligt, hvordan den tanke slog ned en dag, at man ikke længere kunne vaske sine negle rene nok, selvom de blev skrubbet, føntørret, at der altid ville sidde snavs et sted under. Min oldemor blev aldrig forelsket, det var et spektakel, hvordan så smuk en kvinde kunne gå alene på gaden, broen over søerne, at hun ikke havde skygger under øjnene, det var en skam. Jeg tror, hun lærte at stille sig tilfreds, som min lærer stillede sig tilfreds, ikke så meget bøvl, bare en masse uforløste drømme, og manden skulle ikke gå hjemmefra, de havde jo børn. Da jeg lærte at spille klaver, følte jeg mig ikke tilpas på bænken, hvor jeg øvede mig, jeg brugte meget tid på klaveret og min søde russiske lærer, og selvom jeg ikke havde evner, drømte jeg meget om turneer, det var ligesom med min oldefarmor, sådan sagde vi i stedet for oldemor, Michelly hed hun, og hendes drømme sank i grus.

Vi skrev alt ned om min oldemor, min moster havde taget en lydoptagelse af hendes stemme, så vi kunne skrive det ned, som det blev sagt, det er først mange år efter, at jeg virkelig har læst, hvad der står om min morfar i det kompendie og Jette, som hun ikke ville føde, fordi min morfar havde været så stor, jeg tror det sprækkede op indefra den aften. Hun ville hellere sy fine kjoler, og Magasin var en stor kunde, uden hende tror jeg ikke, de kunne klare sig, hun var en formidabel syerske hos Holger Blom, så fin som blommerne i haven under altanen, vi besøgte hende kun sjældent, men jeg kan tydeligt huske det bløde gulv og den måde, hun vaskede op på.

Det er underligt den måde, hvorpå man begynder at glemme folk, selvom man har kendt dem, selvom man har kendt dem rigtig rigtig godt, som dem hvor anerne gror, som lange rødder tilbage i slægten. Prisen var for stor at betale for en kvinde som min oldemor, hun strøg hans skjorter, da han gik, og hun var ikke utro, aldrig nogensinde kunne det falde hende ind at smide frugten ud, man skulle spise det hele rub og stub på tallerkenen, og da hun døde var skilsmissepapirerne stadig ikke udfyldt, så måske er det løgn, det med forelskelsen. Hun havde altid krøller, hvorfor har jeg ikke arvet det, spurgte jeg, men man kan ikke arve kunstige krøller, sagde hun. De blev sat om aftenen, og jeg har tit ønsket mig sådan nogle, men inde i København har de nu fået en salon, så kan jeg komme til at ligne hende lidt mere, det kaldes blow dry, en almindelig hårtørre. Hun havde også en hvid vaskebjørn, den tænker jeg nogen gange på, mens jeg spiller på det klaver, at den var hvidere end tangenterne, fordi den skulle ligne sne, og musik er ikke sne, men regn der falder ned fra himlen en dag,

hvor vi sukker, og alting er så koldt, og vi bare gerne vil have, at nogen holder fast i os.

Anne Katrine Bagai

Nogen

havblik. stirren.
nogen kæderyger. nogen vil inhalere hele verden i dag.
dufter mit hår af bøn, aer mine fingre. det fremmede hus.
nogen går rundt om os og kræver vi forklarer hvad vi laver.
den tynde pige hænger stadig i luften og blafrer.
pigen med den store stemme sidder på en klapstol og tæller fugle,
de rykker ind over havnen som kamikazepiloter.
nogen græder. nogen siger undskyld.
der er stadig vold i nogens håndtryk.
nogen vipper på foden og skifter fremtiden ud, og synger.
pige, messer nogen, men der har jeg allerede rejst mig.
rode i en død mands ejendele og være bange for han opdager det.
det trækker sig sammen i mig, mudderet og krampen,
de syv ravne, trækker mig sammen om mit.
nogen ville ønske.
nogen går.
nogen ringer.
nogen kalder mig skat i telefonen.
nogen vil ses og drikke kaffe.
vinduet skinner op mod træerne op mod rhodendendronbuskene,
haven er bluff.
nogen lægger på.
jeg har ringe på hver finger og planer.
jeg svælger. i kroppe. en for en.
jeg æder dem.
min talrække slipper hurtigere og hurtigere op.
nogen er et gentagende menneske.
nogen har intet lysshow.
nogen har ikke det hvide ud af øjnene.
der er det her grin. ansigtet, det kammer over.
sådan gør fine piger ikke.
sådan står fine piger ikke.
de bander ikke.

de krydser benene.
ikke sidde sådan.
nogen siger: luderne danser på bordene.
de gamle mænd blinker.
røvhullerne udvider sig kontinuerligt med daggryet.
der kommer et tidspunkt hvor volden annullerer sig selv.
se ud af øjnene. lyv.
nogen besøger krematoriet.
nogen siger min samvittighed er syet fast med menneskeknogler.
nogen skriver.
nogen sidder på trappen.
nogen klemmer sommerfuglelarverne
mellem sine fingre til de eksploderer og ligner snot.
nogen spørger: vil du have kaffe?

akne

jeg lærer at genkende folks skridt ud fra
hvor stort et tramp de laver
jeg kan mærke mit hjerte min puls ud i
hver eneste lille arterie
skammen smyger sig om en som en kåbe
en blykåbe og betændelsen i ansigtet
den evige kradsen og rifter og sår
og en stemme siger
spis nu skorpen! den smager
salt du har brug for salt
mit ansigt, et ar, mit, en siger
DIT BETÆNDTE ANSIGT
neglene er selvstændige
jeg ånder
jeg er tusinde facetter af det at være pige
jeg kan stadig være en tegneserie
jeg kan stadig tage dén kjole på og blive en anden
en siger skammen slanger sig
skammen er en mide i din mave
skammen er en bændelorm
skammen er en hvid hinde af fedt omkring din krop
det skal vaskes af
det skal tørres af
det skal løbes væk
huden skal være helt glat
men der er blodansamlinger sår og hinder
der er kun dine øjne
jeg lovede mig selv det ville blive smukkere
når jeg blev gammel åh
arealet mellem to skyttegrave
det er en myte
det kvindelige ansigt er en myte.
idealet snyder mig her
det kradser
det falder ned i små flager
det binder mine fødder

mine arme
bider mig i kinden
slår mod min pande som om jeg hele tiden kommer for sent til noget
en beder mig om at spise op
en beder mig om at få det ud
men ingen forstår
jeg kan ikke være i min krop
den bliver et monster
fuglene rådner før de falder ned
mellemrummene mellem brostenene bliver svære
min hæl sidder fast og alle steder er jeg bange for ikke at
kunne komme væk
koreografien mellem at smile og vise tænder
trykke en fremmed hånd på en bar få varmen og gå
gentage den proces
en ny form for at pisse i bukserne
prostitutionen i at gøre sig dummere og smukkere
lægge sig fladt ned på gulvet og lade som om
hvad lader vi som om?
hvad skal vi lade som om i dag?
my pop up girl
abstinenserne
knækker
trækker benene op
jeg tager en kniv og vejer den i hånden
som jeg tager dit blik og gemmer det til senere
som jeg tager et skridt og lover mig selv ikke at falde ned gennem et gulv
ikke i dag
ikke nu
ikke sådan

jeg ved du lytter

Frederik Godsk

7

Nogle aftener sidder jeg
I et værelse med ulige sider og bare en pære
- og tænker på
hvor mange af netop dem, jeg endnu skal sidde
med samme billede af dig, der prikker mig fint på skulderen
som skrå blade, der regner over mit det jeg er blevet af dig
og kysser mig med salt og røg
alt imens synkronsvømmerne i den glødende forstad
symmetrisk springer i vandet.

Christian de Groot-Poulsen

Snart kommer fabrikkerne

En underlig aftenluft, men gullet
som bierne bar med sig, hviler ikke
længere på det yderste af grenene,
bulldozerne kom med stilheden
snigende efter sig, nu høres kun
en drøm køre op og ned i elevatoren
bag børnenes øjne, men dørene
sidder fast, og deres munde er syede
sammen af disciplinens tråde, ja, tag
et minde frem som fotografi og sammen-
lign det med omgivelserne nu, selv
græsset er efterhånden hypotetisk,
asfalten en bred gravsten for jorden,
en underlig aftenluft, men snart kommer
fabrikkerne og den sidste rest af frisindet.

Anna Klahn

Vintervand

jeg synger byttesange
om ting man kan
bytte
hvis man er levende

jeg synger dem for
mit levende barn

eia popeia
was raschelt im Stroh?

jeg synger dem for mit
døde barn

mellem morbær gror skygger
så sorte så blå

da han svæver udenfor Mir:

*han havde ikke forestillet sig stilheden
sådan*

*da hun tænker på at dø
så tæt på solen;*

*at det må være den smukkeste
død*

*hendes ben er elektriske
og hun må gå rundt om huset flere gange
ved tanken om ham
lige inden han
sprang*

jeg græder huden til rispapir
i solen
tager jeg toget og
fortrøstning i
at være hul bag øjnene
at stå midt i solen
hvid og varm
når gråden er slut
er byen
der stadig
og barnet

din sidste dag
skinner solen også
spejler sig i vandpytter
i et landskab med en horisont

fuglene lander og letter
lydløst

forsvandt du ind i dine drømme
en sikker, dyb glemsel

tog du min sang med
eller kun det brudte løfte?

telefonsvarer

jeg så skyggen af Sólja
jeg så solen i hendes hår

Sólja forsvandt
rundt om hjørnet

forsvandt i den tid
der er gået i stå

rynkerne der skælver
nedover ansigtet

er krusninger i skumringsvandet

er varmt blod ud i en elv

den nemme trøst

at jeg spiser en toast
at jeg først ringer i morgen

du smiler og
frosten gnistrer i dit tøj

Hans Lind

Efter med tre dages migræne
at have vasket regnen
stod jeg igen kødløs
i det kogte ægs kiosk
og bad om flere hjerter.

Mælken svømmer hjem
som en lynlås,
der løber koldt ned ad ryggen.

Hankeløs:

Alle mine forældre
omkring
middagsbordet.

Kartofler med flod, gurgler de.

Marie Louise Tüxen

Tegne cirkel omkring hans brystvorte med en konstant fart og radius og kalde det at nusse

planlægge at nusse hans brystvorte
i en konstant og cirkulær bevægelse
bede til at hans hud bliver så harm og flammet
at den i sin blegrøde udgrænsethed
vækker noget væmmeligt men også levet i ham selv

lålåå vrænge af mig
helst kun med kroppen hans
lege med tanken om at han kan se en talebobbel
over mit hoved
gisp!
og så videre:

ikke gide høre mer af hans dukkeførte pr-police
hvor rising er han egentlig
ik nok til at jeg ska feje foran den dør
hans dør
vi dør

så springe boblen
vide at jeg jeg selv blir klejn
ved at sige han er det
hade min egen synken ned
trættes af min kæntren
i den her plumrede stillestående sø

han og jeg er ikke bevægelse
scusa
det står bøjet i beige neon
trykke på zoomknappen
mit nusseværktøj: fingerens blomme og en milimeter negl

stadig køre rundt og rundt om den brystvorte
vide at den og vi

ik er på vej nogen steder hen
kun rundt i ring uden om det
ingen af os gider at møde
hos hinanden
af hver vores grund

tænke på en rundkørsel
med en socialrealistisk skulptur i sin midte
hegnet ind af buksbom
der tilsyneladende vokser
vildt

vide at cirklen
den på vejen
den på huden
siger noget jeg skal høre

blive liggende til trods
her begge to
med en sjat vodka-cola tilbage i glassene
tømme dem klokken ti
10.15
for mig selv erkende
styrtet

ok faldet så
det gør ik ondt i sig selv
det er kun fordi jeg er faldet præcis der
28 gange før
AK

ønske min cirkeltegnende finger
omkring en skide
(dog) stiv brystvorte
ka få lov at filtrere sig ind i et par trekantede hår
på jeg ved snart ik hvilket
bryst

og så så man lige
bevægelsen ændre sig
sin retning
JA

klukke over det mulige
i
at de slag
som klumpen
i venstre side af dette rette hanbryst jo
alligevel skal slå
kan hænde at falde ud af sin takt
og ind i min takt
og nu kommer noget vigtigt ka jeg mærke
i det sekund
turde
sanser fremfor at protestere

lade os forme på ny
AH

Video: <http://youtu.be/o11KDCwwvPU>

Siekfred Mars

Jeg får anfald af husløshed 3

Søndag d. 28 oktober. Jeg skulle være ude af mit værelse inden 12. Jeg vågnede med i sår i panden, på næsen og på hagen, efter at jeg var faldet omkuld med ansigtet ned i fortovet aftenen forinden. Jeg har det sjældent set ad-helvede-til.

Søndag d. 28 - Onsdag d. 31. Jeg overnattede og restituerede hos Peter i Viborg. Vi lavede stuvet hvidkål og karbonader, besøgte byens værtshuse og kørte med Danmarks eneste elevator der kører sidelæns.

Onsdag d. 31. Jeg overnattede hos Jonas fra hold 11. Han sagde at der måske vil blive et værelse ledigt ude hos ham i Risskov til d. 1 december.

Torsdag d. 1. Jeg skulle jeg have overnattet hos Martin, men jeg besluttede mig for at tage hjem til Tversted i weekenden. Mig og Emil fiskede to gange, men fangede ikke noget.

Søndag d. 4. Jeg overnattede hos Martin. Jeg tog en ost med til ham og Natasja, som tak for overnatningen. Sårene i ansigtet er næsten væk, bortset fra et enkelt på næseryggen.

Mandag d. 5. Jeg overnattede hos Emil K. som ikke var hjemme, men jeg lånte nøglerne til hans lejlighed. Rygsækken, som jeg bor fra, opbevarede jeg fra morgenstunden hos Trine, som bor tæt på universitetet. Den er tung.

Tirsdag d. 6. Jeg overnattede hos Trine. Jeg skulle have overnattet hos Foged, men jeg besluttede mig for at tage i byen og Foged skulle op kl. 7.

Onsdag d. 7. Jeg overnattede hos JP. Han diskede op med 3 retters menu og rom ad libitum. Emil K. kom forbi om aftenen til pandekager og mere rom. Senere læste jeg 8 kogebøger og sov godt.

Fra Torsdag d. 8 til Søndag d. 11 boede jeg hos Martin. Natasja var ikke hjemme. Vi købte en flaske rom, lavede linoleumstryk og så film. Jón kom forbi Lørdag og vi tog i byen. Søndag formiddag fik jeg bekræftet værelset ude hos Jonas i

Risskov fra d. 1. december. Hurra!

Søndag d. 11. Jeg flyttede ind hos Emil K. Jeg mødte Niels, som Emil bor ved siden af, og jeg har lært at spille Magic Cards. Det lader til at være et godt sted at bo, til måneden er omme.

Mandag d. 12. Jeg fik et sæt ekstra nøgler til lejligheden, og fik hentet min store taske herop. Jeg får stadig svimmelhedsanfald efter mit fald forrige Søndag. Jeg må snart tage til lægen.

Tirsdag d. 13. Jeg fik læst Baudrillard's 'America' færdig. En velskrevet bog. Post-strukturalismen møder speed-rusen og forelsker sig.

Onsdag d. 14. Liv fra holdet inviterede på kage. Senere endte det med en gedigen brandert i byen. Først med Emil K., siden med Andreas fra Nordisk.

Torsdag d. 15. Jeg fik et lift af Emil hjem til Tversted. Der slappede jeg af weekenden over. Jeg købte Lacan's Seminar 11, 500 magic kort og en t-shirt.

Mandag d. 19. Jeg kørte med Emil til Aalborg om morgenen, og med toget derfra til Aarhus og direkte op på kommunen. Jeg lånte et sæt nøgler og tog bussen ud for at kigge på et værelse, som jeg måske kan flytte ind i. Det så fint ud. Der vil jeg gerne bo.

Tirsdag d. 20. Husløs no more. Katrinebjergvej 140.

Frans Emil Holland

Min seksløber

Jeg købte den brugt af en jugoslaver,
pudsede den, og gav den olie.
Et ukendt tjekkoslovakisk fabrikat.
fedtslebet egetræsskæfte og double-action aftræk,
ét løb og seks kamre.
I kammer nr. 1 har jeg en damefrisør.
Hun er rigtig sød,
og snakker i ét væk imens hun klipper løs.
I kammer nr. 2 er der maling.
Jeg har fabrikeret min egen tone af koboltblå.
Jeg kalder den for Esper Hallway.
3 er det heldigste og mest spirituelle tal,
men nu er det jo ikke sådan,
at min seksløbers kamre har en fast rækkefølge.
Derfor bor der kun en lille troldkrabbe i kammer nr. 3.
Den lever af søstjerner og mindre leddyr,
men for hummere, samt større fladfisk, må den gemme sig.
I det 4. kammer ville jeg have haft en sibirisk tiger,
men sådan et bæst har en alt for høj kaliber.
I stedet for har jeg puttet en mongolsk steppe i kammeret.
Den er bitterligt kold om vinteren,
og ulideligt varm i sommermånederne,
det er kun hårdføre folk der kan holde til livet på steppen.
Det 5. kammer huser en somalisk radiostation.
Der bliver sendt nyheder, musik,
og 5 daglige transmissioner fra en større minaret i Mogadishu.
Den er bedst mellem 16 og 18 dansk tid,
hvor diskjockeyen Abdallah spiller tårnhøj somali pop.
I starten kan de lange omkvæd,
samt de skingre kvindestemmer godt virke lidt skrap,
men når man først har vendt sig til det,
har musikken faktisk en ret behagelig reggae følelse.
Kammer nr. 6 er det allerbedste,

her sidder Sanimuinnaq!
Sanimuinnaq kan fange narhval på traditionel Inuit vis.
Han ror ud i sin kajak i stille vejr,
og når så de dejlige, små hvaler stikker ryggen oven vande,
kaster Sanimuinnaq sin harpun.
Heri han har fastgjort en oppustet sælblære,
der fungerer som en ballast,
så hvalen ikke trækker Sanimuinnaq og hans kajak ned i havet.
Og når narhvalen så er død af blodtab,
så ror stærke Sanimuinnaq den op på land.
Det er sandeligt ikke mange der forstår sig på kunsten,
at fange narhval med kajak og harpun nu til dags.
Og det er egentligt underligt.
Både damefrisør og Esper Hallway,
troldkrabbe, mongolsk steppe,
somalisk radiostation og Sanimuinnaq,
de kan alle sammen være i min seksløber,
uden at de bliver mindre,
og uden, at min revolvers tromle bliver større.
hvad skal man dog sige om det?
min seksløber siger bang!

Gitte Allermann Kjær

Skrifttyper

Spækhuggeren kæmper i tjærebugten for sin guld tand. Lugten lyver, leverer billeder til et andet sinds blindhed for solen, der lyser på de tæv spindelvævet har fået, af en kajak, på lur efter lysskiftet, i en hetz af haglbyger, der gnistrer på taget, tæsker haven og dens æbler, hvis ansigter for længst har ofret sine træk til græsset, til presset fra færger så store som bygninger, låst fast til nattens etaper, der klapper sammen i jordskreds hyperventilerende skrifttyper. Beskeder, skudt ud fra steder, vi ikke magter, i fagter, der sænker paradokset, styrkens dyrkelse af de knogler, den senere knuser på bjerget, og den sætter sig som kramper, forstener hjerner på rampers rutsjetur, i fatamorgana, mellem gravøl og genfødslers befrielse, fra forestillinger om sammenhold, uden for årstidernes forsøgshuller, de flugtrum, der etableres og efterlades – med trapper, slingrer og slynger sig som flammer, lyser krogene op – i et cirkelark vi kan studere.

Blæk

I bøgerne bruser deres jargon. Trommer banker traktorspor op på tapetet. Hænder, der hersker over junglen, af tæmmed tungsind, de så længe, har haft held til at fotografere, hallucinerer sig i ét med tapetet, der ufortrødent vrister sig fri af væggen – kører gæsterne over med spor af traktordæk. Kinder af jord og rouge ristes i bitter leg. Et kaos spredes i hast, med rygter om hekse, der spraymaler hestenes spor, om kor, der løfter gipsguirlander op over granitbordet, hvor begivenhederne senere stables – i et sløseri, der ender med at løse gåden. Det er drømmen, der drikker med den sorte dame, når hun syer sin sommerfugl, og foret filtrer, skubber iltet til temperamentet i puppen, hvor kulkronen er begyndt at sminke sig selv, med glasskår, i alle farver, for vingens former, stormer sit blæk – koger og krydrer med kaskadesystemer af våddragter, på vej ud over klipperne.

Indholdsfortegnelse

Forside af My Buemann

Emilie Bessing	En tekst	s. 3
Silas Toft	gode vaner til enormt produktive forfattere hilsner til institutioner	s. 4 s. 6
Siw Ranis	En engelsk pige på fortoret i 1974. Jeg var stadig barn, selvom jeg var 20 år.	s. 8 s. 10
Anne Katrine Bagai	Nogen akne	s. 12 s. 14
Frederik Godsk	7	s. 16
Christian de Groot-Poulsen	Snart kommer fabrikkerne	s. 17
Anna Klahn	Vintervand	s. 18
Hans Lind	Tre digte	s. 25
Marie Louise Tüxen	Tegne cirkel omkring hans brystvorte med en konstant fart og radius og kalde det at nusse	s. 28
Siekmund Mars	Jeg får anfald af husløshed 3	s. 31
Frans Emil Holland	Min seksløber	s. 33
Gitte Allermann Kjær	Skrifttyper Blæk	s. 35 s. 36